

IL SETTECENTO ITALIANO AL MUSEO di BELLE ARTI di BUDAPEST

AZ OLASZ SETTECENTO A BUDAPESTI SZÉPMŰVÉSZETI MÚZEUMBAN

In un edificio dallo stile così accademicamente classicizzato come il Museo delle Belle Arti il visitatore non si aspetterebbe un'architettura originale. Siamo così presi dal cliché eseguito a regola d'arte, che non ci accorgiamo e non penseremmo mai che vi si nascondono degli aspetti straordinari. Le due scalinate che, l'una di fronte all'altra, circondano con un portico di colonne il Padiglione di Marmo a doppia altezza, ne costituisce un esempio inconsueto. La sala ricevimenti e la doppia scalinata qui fanno essere solenni e funzionali in modo assai raro. Le tre direzioni di ingresso sono parallele all'interno e dal punto di vista della rappresentazione sono del tutto equivalenti. Non c'è un accesso privilegiato, ma un solo ingresso destinato al pubblico. Guardando verso il basso e verso l'alto notiamo che un terzo della pianta delle enormi scalinate con il colonnato, dove il passaggio a due lati confluisce nello stesso atrio insieme a quello del pian terreno, costituisce una zona di riposo intermedia; proseguendo verso l'alto e verso l'interno ci si ritrova nella sala più grande (il Padiglione del Rinascimento); verso il basso e verso l'esterno si trova invece il padiglione d'ingresso. Il gioco architettonico ricorda una pericope. La struttura interna del Museo di Budapest non ha certamente paragoni negli edifici adibiti a musei costruiti sul finire del secolo.

Il Padiglione di Marmo è sempre stato il luogo dei ricevimenti del Museo. Grazie alla ricostruzione dell'edificio e al restauro dei dipin-

Az annyira akadémikusan klasszicizáló stílusú épületben, mint amilyen a Szépművészeti Múzeum, a látogató valahogyan nem számít építészeti eredetiségre. Mindnyájan hajlamosak vagyunk tisztelni a különös műgonddal kivitelezett óriási kliséket, - és föl sem tűnik, - meg föl sem tételezzük, hogy rendkívüli mozzanatok is rejtőznek benne.

Igencsak szokatlan például, hogy kettős diszlepcsője van, s ezek egymással szemben oszlopos arkáddal fogják közre a két szint magasságú Márvány - Csarnokot. Fogadótér és föltöltött diszlepcső itt ritka módon válik ünnepléssé és praktikussá.

Mindhárom menetirány párhuzamos benne és reprezentáció szempontjából teljesen egyenértékű. Nincs királyi út, - csak a publikumnak való. A hatalmas lépcsők alaprajzi harmada- a kollonáddal, ahol a kétoldali vonulás egy térbe kerül a földszintivel- pihenő itt mindenki körül, - le és fölfelé néz, - majd fölfelé és befelé a legnagyobb térben (Reneszánsz csarnok), lefelé és kifelé pedig a bejárati csarnokban találja magát. Az építészeti "játék" a zenei perikópához hasonló. A budapesti Múzeumnak ez a fogadási szcenikája bizony párját ritkítja a századforduló múzeum-építésében.

A Márvány-Csarnok mindig a Múzeum fogadóhelyének számított. Az épület rekonstrukciója és a festmények másfél évtizede